

[Udenrigsministeren.]

har henvist til, og den Maade, hvorpaa Rigsdagen nu staar, saa ser jeg, at der er en kæmpemæssig Forskel, og denne kæmpemæssige Forskel betyder, at Rigsdagen nu bliver underrettet om uendelig meget mere end dengang. Dengang foregik der jo ikke saa meget udadtil, som der foregaar nu — det er sikkert og vist —, idet Verden var en anden, men mangt og meget af det, der foregik, foregik, uden at man overhovedet beskæftigede sig dermed her i Rigsdagen. Forholdene var i den Henseende meget ubehageligere.

Imidlertid sagde det ærede Medlem, at Rigsdagen fik dog et Ansvar. Efter min Mening faar Rigsdagen kun Ansvaret for det, den vedtager, og ikke for nogen af de Enkeltheder, der findes i disse Aftaler. Men naturligvis, paa Grundlag af det, der meddeles Udvalget, vil dettes Medlemmer indstille det ene eller det andet til Rigsdagen, og jeg nægter ikke, at Udvalgets Medlemmer saaledes faar et vist Ansvar for, at de, stillet over for en samlet Gruppe af Enkeltheder, siger: Vi maa hellere tage dette end forhindre, at det bliver gennemført.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann sagde saa, at han havde ikke saa meget tænkt paa Rigsdagsdelegationer, der deltog i Forhandlinger, for det blev en Slags Gidsler. Jeg tror nu, det var Udtrykket Rigsdagsdelegationen i Sammenhæng med de erhvervsmæssige Delegationer, der har deltaget i Forhandlingerne, som det ærede Medlem benyttede, da han forrige Gang havde Ordet. Jeg havde egentlig ikke tænkt mig, at man uden videre opfattede disse Mennesker som en Slags Gidsler, der ingen Indflydelse kunde øve og ingen Betydning kunde faa. Men det ærede Medlem har Ret i, at det ikke kom til en saadan Deltagelse i Forberedelsen af Englandsforhandlingerne som Følge af, at Partiet Venstre erklærede, at de ikke ønskede en saadan Repræsentation og ikke ønskede, at Rigsdagen paa den Maade skulde være repræsenteret.

Det ærede Medlem ønskede Deltagelse ved et fast Organ paa Rigsdagen. Jeg kan sige her, som jeg har sagt mange Gange før, at for mit Vedkommende er der ikke den fjerneste Modstand derimod. De Forhandlinger, vi kan føre, fører vi med det udenrigspolitiske Nævn; men hvis Rigsdagen ønsker et andet fast Organ til at drøfte den Slags Spørgsmaal med os, er der ikke det mindste i Vejen derfor, tværtimod, vi vil sætte Pris paa det. Man har jo et Udvalg

her, som i og for sig vel er bestemt til noget saadant — bl. a. bestemt til noget saadant — det erhvervspolitiske Udvalg. Jeg har allerede i Fjor sagt, at hvis der var mindste Ønske i dette Udvalg om at være med til noget af denne Art Ting, var vi fra Udenrigsministeriets Side i høj Grad parate; men man har aldrig hørt noget til det, der har ikke vist sig nogen Tilbøjelighed til at være med fra den Side. Hvis man fra Rigsdagens Side kan finde andre Former for at skabe et saadant fast Organ, skal jeg gerne medvirke dertil; men dette er jo først og fremmest et Rigsdagsspørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup var ikke rigtig tilfreds med, at disse Traktatforhandlinger med Tyskland ikke var sat i Gang. Det ærede Medlem mente ikke, at man med Rette kunde sige, at de ikke havde den fjerneste Interesse for Danmark. Det mener jeg heller ikke, men jeg mener, at Forhandlingerne maaske vil blive lidt ubehagelige for os, lidt besværlige. Tidligere Erfaringer tyder paa, at saadan nogen hel Fornøjelse er disse store, samlede Traktatforhandlinger med Tyskland ikke, og ligesom det var Tyskland, der tog Initiativet nu, da denne Bestemmelse om Traktatforhandlingerne blev sat ind, saaledes mener jeg ogsaa, at det er ganske naturligt at afvente, at det overhovedet er Tyskland belejligt, og at Tyskland giver dette Ønske om saadanne Traktatforhandlinger Udtryk. Jeg ved ikke, om der for os ligger nogen særlig Interesse i at prøve paa at presse Tyskland til saadanne Forhandlinger, men i det Øjeblik Ønsket maatte komme fra tysk Side, har vi givet Tilsagn, og saa vil vi selvfølgelig øjeblikkelig staa ved dette og føre Forhandlingerne saa godt som paa nogen Maade muligt.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup sagde dernæst, at Afviklingsudvalget havde ikke kunnet gaa til at forhandle om det Spørgsmaal, jeg havde nævnt som Hovedopgave for det, nemlig Muligheden af at sætte et andet System i Stedet for Valutacentralen, paa Grund af Handelsministeren. Jeg tror ikke, at Handelsministeren har forhindret eller har ønsket at forhindre Afviklingsudvalget i det. Naar Afviklingsudvalget ikke har kunnet føre disse Forhandlinger og fremkommet med Forslag i den Henseende, turde der bero paa en Kendsgerning, nemlig den, at man inden for Afviklingsudvalget ikke har kunnet finde paa noget, man kunde sætte i Stedet for. Det er det virkelige Forhold, og ud fra den Erfaring tror jeg ogsaa, man maa se med nogen Skep-